

תפ"ח 12724/11/19 - מדינת ישראל נגד אחמד ג'בארין

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 12724-11-19

בפני כב' סגן הנשיאה, השופט אריאל ואגו - אב"ד
כב' השופט אלון אינפלד
כב' השופט אריאל חזק
בעניין: מדינת ישראל על ידי ב"כ עו"ד ראמי
אלמכאוי - פמ"ד

המאשימה

נגד

אחמד ג'בארין על ידי ב"כ עו"ד נאשף
דרוש

הנאשם

גזר דין

השופט א. ואגו, סגן הנשיאה - אב"ד:

כללי

הנאשם הורשע, על-פי הודאתו, בכתב אישום מתוקן, שגובש בידי הצדדים במסגרת הסדר טיעון, המייחס לו עבירה של **חבלה בכוונה מחמירה**, לפי **סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977** (להלן: "**חוק העונשין**" או "**החוק**"). הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש שיוטל על הנאשם.

כתב האישום המקורי בתיק זה, הוגש ביום 6.11.19, ואולם, דחיות רבות שנתבקשו, בין היתר, לצורך החלפת ייצוג של הנאשם, וכאלו, שנגרמו בשל מגבלות נגיף הקורונה, הביאו לכך, שההידברות בין הצדדים, והניסיון לבחון אפשרות הגעה להסדר, מצדם, טרם שמיעת הראיות, נעשתה בשלב מאוחר יחסית. מענה הנאשם לכתב האישום המקורי, ניתן בפתח ישיבת יום 21.12.20, כאשר בהמשך אותה ישיבה, ולאחר הפסקה שביקשו הצדדים, הם הודיעו, כי על דעתו של המתלונן, הגיעו להסדר טיעון, אותו ביקשו לאמץ. בגדרו של הסדר הטיעון, שהונח בפניו, חזר בו הנאשם מכפירתו החלקית בעובדות כתב האישום המקורי, והודה בעובדות כתב האישום המתוקן, שהוגש, כאמור, באותו מועד. בו ביום, ניתנה הכרעת הדין, המאמצת את ההסדר, והנאשם הורשע בביצוע העבירה שיוחסה לו בכתב האישום המתוקן.

לבקשת הצדדים, הוזמנו תסקירים - הן ביחס לנאשם, והן ביחס למתלונן - תסקיר נפגע עבירה. עם הגשת התסקירים, השמיעו הצדדים טיעוניהם לעונש, מי בכתב ומי בעל-פה, והגישו פסיקה רלוונטית, איש לשיטתו. משכלל טיעוני הצדדים שטוחים בפניו - הגיעה העת לגזור דינו של הנאשם.

כתב האישום המתוקן

עמוד 1

על-פי האמור בכתב האישום המתוקן, שבעובדותיו, כאמור, הודה הנאשם, עובר לאירועים המתוארים בו, התגוררו הוא, צ.ק. (להלן: "המתלון"), ואדם נוסף, בשם נ.ח. (להלן: "השותף השלישי"), כשותפים בדירה, בעיר בדרום הארץ.

במועד הרלוונטי לכתב האישום, היו הנאשם והמתלון נתונים במחלוקת, אשר טיבה אינו ידוע במדויק למאשימה. עוד במועד זה - התארחו אצל הנאשם שניים מחבריו, ג.מ. ו- ע.א. (להלן: "שני החברים").

ביום 14.10.19, בסמוך לשעה 18:25, בעת שהמתלון והשותף השלישי שהו בדירה, הגיעו לשם גם הנאשם ושני החברים, לאחר שבילו מחוץ לדירה ושתו אלכוהול. עובר לשעה 19:44, יצאו שני החברים מהדירה, ובהמשך, ביקש הנאשם מהשותף השלישי לרדת לחנות לקנות לו בירה. בעשותו כן, נותרו בדירה הנאשם והמתלון.

עם צאתו של השותף השלישי מהדירה, ניגש הנאשם לחדרו, ארז את כל בגדיו בשקיות גדולות (להלן: "השקיות"), והניח אותן בכניסה לדירה. לאחר-מכן, נטל הנאשם סכין חדה וניגש אל המתלון, ששכב באותה עת על הספה בסלון, כאשר הוא מכוסה בשמיכה.

כתב האישום מוסיף ומפרט, שהנאשם התנפל על המתלון ודקר אותו 3 דקירות בחלק העליון של חזהו משמאל, בכוונה להטיל בו מום או נכות, ולגרום לו לחבלה חמורה. בתגובה לכך, התרומם המתלון מהספה עליה שכב, והחל להתגונן, להדוף את דקירות הנאשם ולצעוק לעזרה. למרות האמור, לא הרפה הנאשם, והמשיך לנסות לדקור את המתלון בפלג גופו העליון. המתלון הגן על עצמו באמצעות ידיו, והנאשם דקר אותו בשורש כף ידו, בזרועו ובכתפו, מספר פעמים. הנאשם הותיר את המתלון להתבוסס בדמו, ונמלט מהדירה, כשהוא נוטל עמו את השקיות.

עוד מיוחס לנאשם, שהתקשר לשני החברים וביקש שיגיעו בדחיפות לקחת אותו לבית הוריו בצפון, וכן, שזרק את הסכין במקום שאינו ידוע למאשימה. הנאשם עלה לרכבם של שני החברים, והם החלו לנסוע צפונה. בתחנת דלק סמוכה, ירד הנאשם מהרכב, החליף בגדים ושטף את ידו, שהייתה מגואלת בדם. לאחר-מכן, המשיכו בנסיעתם, ובשלב מסוים של הנסיעה, נעצרו השלושה על-ידי המשטרה.

למשמע זעקותיו של המתלון, הגיעו לדירה שכנים, שהבחינו בחבלותיו ובדם הרב שניגר ממנו, ואלו הזעיקו את כוחות ההצלה, וסייעו לו, עד להגעת הצוות הרפואי. הנאשם פונה לבית-החולים, כשהוא סובל מ- 3 חתכים עמוקים מאוד בחזה עליון לטרלי, באורך של כ- 2,3 ו- 4 ס"מ; מחתך עמוק בזרוע שמאל אמצעית לטרלית באורך של כ- 4 ס"מ; חתך עמוק של כ- 4 ס"מ בכתף שמאל; חתך עמוק של כ- 4 ס"מ מעל פן דורסלי של שורש כף היד, עם חשיפה של גיד אקסטבסורי קרוע; חתך מעל פן פלנטרי של שורש כף יד ימין באורך של כ- 3 ס"מ; וחתך מעל זרוע ימין אמצעית באורך של כ- 2 ס"מ. בבית-החולים התגלה חזה אוויר שמאל והוכנס נקז חזה לגופו של המתלון. כמו-כן, הובחנו מספר גידים חתוכים באזור האמה, ופציעותיו של המתלון נסגרו בסיכות. בהמשך, הועבר המתלון, כשהוא מורדם ומונשם, להמשך טיפול במחלקת טיפול נמרץ בבית-חולים אחר. ביום 19.10.19 שוחרר המתלון מבית-החולים, לאחר שהוחלט שלא לבצע פעולה כירורגית.

בשל עובדות אלה, ונוכח הודאת הנאשם במעשים המתוארים בגדרם, הוא הורשע בכך, שדקר את המתלון, בכוונה

להטיל בו נכות או מום, או לגרום לו לחבלה חמורה - בעבירה של גרימת חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1) של החוק.

הראיות לעונש

ראיות המאשימה לעונש:

בפתח טיעוניו לעונש, שייסקרו להלן, הגיש התובע (על בסיס הסכמה לכך שגובשה במסגרת הסדר הטיעון), את הראיות הבאות:

- **ת/1 לעונש** - תמונות של המתלונן מליל האירוע, 15.10.19. מדובר ב- 10 תמונות, שצולמו על-ידי השוטר רם פיטוסי, בבית-החולים, המתמקדות בחתכים השונים שנגרמו למתלונן, במהלך האירוע. תמונות התקריב, מאפשרות גם, התרשמות מעומק החתכים ואורכם.
- **ת/2 לעונש** - דו"ח מסכם של חקירת מז"פ, מיום 15.10.19 שעה 10:34:41, המתעד את זירת האירוע, לעת הגעת עורך המסמך, רס"ב שחר הגלילי, אליה, ביום 14.10.19 שעה 20:25. בכללו של זה, תוארה זירת העבירה, והדירה שבה התרחשו האירועים, החשדות, ודברי העדים השונים, ששמעו את הצעקות ומצאו את המתלונן פצוע. פורטו 4 כתמי דם שנדגמו, באמצעות מטושים, מהזירה, מוצגים שונים שנתפסו בה (קפוצ'ון, שמיכות וכריות), חומר ביולוגי שנדגם מהזירה, מהחשוד (הנאשם) ומהקורבן, וכן, 7 תצלומים, להמחשת הזירה והממצאים בה.
- **ת/3 לעונש** - דו"ח מסכם נוסף של חקירת מז"פ, מיום 15.10.19 שעה 13:01:48, שערך רס"ב שחר הגלילי. במסגרתו, נסקר הליך לקיחת דגימה, באמצעות 4 מטושים, מציפורני החשוד (הנאשם), ביום 15.10.19 שעה 09:00. לדו"ח הנ"ל, צורפו 9 תמונות המתעדות חבלות גוף של המתלונן (חלקן עם סיכות וחלקן האחר עם תפרים), שצולמו על-ידי רס"ב מיכאל איפרגן, ביום 22.10.19.
- **ת/4 לעונש** - תיעוד רפואי של המתלונן, משני בתי-החולים שבהם אושפז וממד"א. מדובר במסמכים המתעדים את מצבו של המתלונן, מרגע קבלתו במד"א, ביום 14.10.19 שעה 19:37, והעברתו באמבולנס לחדר טראומה, במחלקה לרפואה דחופה, בשעה 20:02, דרך העברתו לבית-חולים אחר, כשהוא מורדם ומונשם, וכלה בשחרורו מהאשפוז, ביום 19.10.19. במסמכים הללו, ישנו פירוט אודות מצבו הרפואי, החבלות שנגרמו לו, והפעולות הרפואיות שנדרשו ושבוצעו, על-מנת לייצב את מצבו.

ראיות ההגנה לעונש:

מטעם הנאשם הגיעו ליתן עדות, בישיבת יום 11.10.21, שני עדי אופי:

- **העד הראשון, מר ח.ח.** - הוא חבר של הנאשם ומשפחתו. לדבריו, היכרותם, רבת השנים, מקורה בשיקום שחלק עם דוד הנאשם, לאחר שעבר אירוע מוחי. עוד לדברי העד, את הנאשם עצמו, הכיר מאז היה בן 12. הוא שיתף אותנו ברושם החיובי, ובחיבה, שיש לו ולמשפחתו לנאשם, אשר נהג להגיע לביתו מדי חופש גדול,

ולסייע לו, בהיותו ישוב על כיסא גלגלים. הנאשם נהג גם לטייל עמו, ולקחת אותו לים, ובשלב מסוים, ולמשך כשנה, אף התגורר אצלו, כשעבד בעבודת עפר, שהעד מצא עבורו. הוא סיפר על החיבור בינו לבין הנאשם, אותו הגדיר "ילד נהדר", ועל גודל ההפתעה שחש, כששמע את שקרה לו.

העדה השנייה, גב' א.ג. - היא אחותו של הנאשם. לדבריה, יש לה 3 אחים, ביניהם הנאשם, אולם אליו היא הכי קרובה. העדה, שניכר עליה, שמעמד מתן העדות אינו קל עבורה, ביקשה לשתפנו באופיו הטוב של הנאשם, בהיותו "ג'נטלמן" עם בנות ועם הסובבים אותו, וכן, בכך, שהוא "נותן כבוד לאנשים", ואינו אלים. אף היא תיארה את גודל התדהמה, ואת הקושי להאמין שאמנם ביצע את המעשים, ושיתפה אותנו בכאבה על הנפגע, לצד בקשתה שנתחשב באחיה הנאשם, לעת גזירת דינו.

נוסף לראיות שהגישה המאשימה לעונש, ולעדים שהובאו מטעם ההגנה, הוגשו, כאמור, תסקירי שירות המבחן, אודות הנאשם ואודות נפגע העבירה, המתלונן, שאת עיקרם נסקור כעת.

תסקיר אודות הנאשם:

תסקיר שירות המבחן שהוגש לעיונו, נערך לאחר קיום היוועדות חזותית של קצינת המבחן, סבטלנה שפיץ, עם הנאשם, והוא נושא תאריך 28.01.21.

בפתח התסקיר, פורט רקעו האישי והמשפחתי של הנאשם, יליד הארץ, בן 23, רווק וללא ילדים. נכתב, כי הוא השלישי מבין ארבעה ילדים, ולו שני אחים, אחות, וזוג הורים. הנאשם סיים 11 שנות לימוד, וכן קורס מקצועי בתחום המכונאות, ועזב את לימודיו בשל מחלתו של אביו, והצורך לסייע בפרנסת המשפחה. מצבו הבריאותי של האב התדרדר, הוא פשט רגל, וכיום אינו עובד ומתקיים מקצבת הבטחת הכנסה. האם, שהייתה עקרת בית במרבית חייה, השתלבה, אף היא, בתעסוקה בתחום הניקיון, נוכח מצבה הכלכלי הקשה של המשפחה. עובר למעצרו, עסק הנאשם בתחום עבודות העפר, במשך כ- 3 שנים, שלאחריהן, ולמשך חודשים ספורים בלבד, עד לאירוע, העתיק את מקום מגוריו, מצפון הארץ לדרומה, והתגורר בדירה שכורה עם שותפים, במטרה לשפר את תנאי העסקתו. בשלב זה, וכאמור, עד למעצרו, עבד במחסן למכירת כלי עבודה.

הנאשם נעדר הרשעות קודמות. בשיחה שנערכה עמו, הוא שלל שימוש בסמים ובחומרים משני תודעה, וביחס לאלכוהול - טען שנהג לשתות בעיקר באירועים חברתיים. כך היה, לדבריו, ביום האירוע מושא כתב האישום, שבו חגג את יום הולדתו (יליד 13.10.97). התרשמות עורכת התסקיר, מתיאור הנאשם את אירועי כתב האישום, ויחסו לנפגע העבירה, היא, שהנאשם נוטה להשליך את האחריות לביצוע העבירה על הנפגע, אשר "פגע בכבודו", כלשונו, וכן, על העובדה, שהיה שרוי תחת השפעת אלכוהול. צוין, כי על-אף חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה, הנאשם עודנו מתקשה לערוך תהליך של בחינה עצמית, ביחס להתנהלותו הבעייתית והשלכות בחירותיו, ועל-כן, ספק רב אם להליך המשפטי יכולת להרתיעו.

בחינה של גורמי הסיכוי לשיקום, ובהם - העובדה כי הוא נעדר עבר פלילי, ומקיים קשר משפחתי משמעותי, המעודד אותו לנהל אורח חיים נורמטיבי ולהתפתח, אל מול גורמי הסיכון להישנות התנהגות עוברת חוק, ובהם - מאפייני

אישיותו, שפורטו בגוף התסקיר, והיעדר יכולת התבוננות שלו על מעשיו, הביאה להערכה, שקיימת רמת סיכון להישנות התנהגות עוברת חוק אלימה, אצל הנאשם. המלצת שירות המבחן, פועל יוצא מכך, הינה, כי יש להטיל עליו עונש מוחשי בדמות מאסר בפועל, שיהווה גורם מרתיע ומציב גבולות, וכזה שמעביר מסר חד-משמעי באשר לחומרת המעשים שביצע, וזאת, לצד עונש של מאסר על תנאי.

תסקיר אודות נפגע העבירה - המתלונן:

הוגש תסקיר מפורט אודות המתלונן, לפי סעיף 187(ב) לחסד"פ, בהמשך לפגישה שהתקיימה בינו לבין עורכת התסקיר, נועה נסים רותם - מפקחת מחוזית נפגעי עבירות, והוא נושא תאריך 24.03.21.

תכני התסקיר, הנוגעים בצנעת הפרט של המתלונן, שטוחים בפנינו במלואם, ונלקחים בחשבון לעת גזירת הדין, אולם, מטבע הדברים, הם לא יפורטו בהרחבה במסגרת הנוכחית, כי אם בתמצית בלבד. ניתן לומר, שהמתלונן, כבן 56, נשוי ואב ל- 3 ילדים, שהם בדירה השכורה, לצורך עבודות חשמל שביצע לקבלנים שונים, והוא שב לביתו בסופי שבוע ובחופשות. אשתו ואמו מהוות עבורו גורם תמיכה רגשי משמעותי, בהתמודדותו עם השלכות אירוע הפגיעה. תואר, שהמתלונן סובל מתופעות פוסט-טראומטיות, ומנזקים שונים - הן במישור הפיזי והן במישור הנפשי, המונעים ממנו להמשיך בשגרת חייו.

התסקיר פירט את אירועי כתב האישום, מנקודת מבטו של נפגע העבירה, וכן את הטיפול הרפואי לו נדרש, כתוצאה מכך, ואת הקשיים שליוו ומלווים אותו מאז, בתחומים שונים של חייו. תמונת הנזק שהציג לשירות המבחן, ושהובאה בתסקיר, מצביעה על פגיעה משמעותית, במישורים השונים שפורטו. עורכת התסקיר הוסיפה, והביעה חשש, להתדרדרות נוספת במצבו של המתלונן, על רקע היחלשות כוחותיו המועטים, והסיכון להחמרה נוספת בתפקודו, במצבי לחץ ומשבר עתידיים.

לאור הפגיעה הקשה שתוארה, והנזקים המשמעותיים שהוצגו, ובהינתן הרושם, בדבר הצורך של נפגע העבירה בהכרה בפגיעה, בנזק ובסבל שנגרמו לו - הביעה עורכת התסקיר דעתה, כי יש להטיל על הנאשם פיצוי כספי משמעותי, אשר יסייע למתלונן בתהליך השיקום ובהטבת מצבו, בכל דרך שיבחר.

טיעוני הצדדים לעונש

טיעוני המאשימה לעונש:

בטיעונים הכתובים, שהגיש ב"כ המאשימה, עו"ד ר. אלמכאוי, לעונש, עליהם הוסיף וטען בעל-פה, בשיבת 11.10.21, נסקרו עיקרי כתב האישום המתוקן, ותוצאותיו הקשות, בכל הנוגע לנפגע העבירה. הודגשו הערכים החברתיים שבהם פגע הנאשם במעשיו, והם: זכותו החוקתית של כל אדם לביטחון אישי, לשלמות הגוף, לכבוד, ולשלמות הנפש. צוין, שערכים אלו נגזרים, באופן ישיר, מערך קדושת החיים, ומהזכות לשלמות הגוף, המעוגנים בסעיף 2 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. התובע עמד גם, על תכליתו של הדין הפלילי, בהגנה על קדושת החיים, ועל-כך, שחיי אדם הינם ערך עליון, אותו יש לכבד, ועליו לגונן, תוך הפנייה לפסיקה רלוונטית. אשר למידת הפגיעה באותם ערכים מוגנים בענייננו,

נטען, שזו מצויה ברף הגבוה, משמדובר בעבירת אלימות חמורה, שנעברה בצורה ברוטאלית ובאכזריות, שנבעו מרצון הנאשם לחבול במתלונן בצורה חמורה וקשה.

את טיעוניו ביחס למדיניות הענישה הנוהגת, ולמתחם העונש הראוי, פתח התובע בכך, שהעונש המקסימלי הקבוע בצידה של עבירת החבלה בכוונה מחמירה, עומד על 20 שנות מאסר, ולא בכדי. לאחר שהפנה לפסיקה העוסקת בעבירה הנדונה, שתסקר כעת, ופירט את השיקולים השונים, הקשורים בנסיבות ביצועה בעניינו, שלהלן, עתר התובע למתחם ענישה של 9-13 שנות מאסר. אשר למיקום הנאשם שבפנינו, בתוך המתחם, ובנתון לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה - הביע התובע דעתו, כי יש להעמיד העונש בחלקו העליון של השליש התחתון של המתחם, לצד מאסר מותנה ופיצוי משמעותי למתלונן.

הפסיקה שאליה הפנה ב"כ המאשימה, ושחלקה אף הוגש לעיונו, במעמד השלמת הטיעונים בע"פ, לתמיכה במתחם העונש המבוקש על-ידו, היא כדלקמן:

• **תפ"ח (ת"א) 1004/09 מדינת ישראל נ' מיכאל דיגנקוב** (מיום 15.09.09) - מדובר בנאשם, בעל עבר פלילי לא מועט, בעבירות אלימות ורכוש (לרבות מאסר מצטבר ממושך), שהורשע, במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירה של חבלה בכוונה מחמירה. באותו מקרה, הנאשם התארח בדירת המתלונן, ועל רקע ויכוחים בין השניים, נטל סכין ושיסף את גרונו, עת שכב במיטה. המתלונן ניסה להדוף את הנאשם ולאחוז בסכין, וכתוצאה מכך, נחבל קשות גם בידיו. הוא אושפז למשך מספר ימים, בהם עבר ניתוחים לתפירת החתכים בידיו ובצווארו. ביהמ"ש המחוזי הגדיר את הנאשם, לאור עברו, כ"שור מועד", שסיכויי שיקומו נמוכים ביותר. לסליחתו של המתלונן לנאשם, ניתן משקל מועט, וחרף הודאת האחרון בביצוע העבירה מושא כתב האישום המתוקן, שעמדה לזכותו - הוטלו עליו 13 שנות מאסר בפועל, ומאסרים מותנים.

יוער, שהנאשם ערער על חומרת העונש, ובפס"ד מיום 12.01.11, בע"פ 8675/09 - דחה ביהמ"ש העליון את הערעור.

• **ע"פ 7100/13 חוסיין סגלטיצי נ' מדינת ישראל** (מיום 29.01.15) - מדובר בנאשם, נעדר עבר פלילי, שהורשע, על-פי הודאתו, בביצוע עבירה של חבלה בכוונה מחמירה. באותו מקרה, דחף ודקר הנאשם, את מי שהייתה בת-זוגו בשנתיים וחצי שקדמו לביצוע העבירה, פעמיים - בבית החזה ובבטן, באמצעות סכין מטבח, שלא מתוך תכנון מוקדם, ועל רקע בקשתה להיפרד ממנו. היא אושפזה לתקופה ממושכת, ועברה שני ניתוחים. בימ"ש המחוזי העמיד את מתחם הענישה בעניינו, על 10-15 שנים, והשית עליו 13 שנות מאסר בפועל, מאסר על תנאי, ופיצוי למתלוננת בסך של 25,000 ₪. ביהמ"ש העליון הפחית 18 חודשים, והעמיד את תקופת מאסרו על 11 שנים וחצי. זאת, בשים-לב להודאתו המידית במיוחס לו ובשיתוף הפעולה שלו עם חוקריו, אך בעיקר - בשל נסיבותיו האישיות, ומתוך מטרה לעודד אותו במסלול השיקום שבו החל. יתר חלקי גזה"ד נותרו בעינם.

• **ת"פ (חי') 293-04-10 מדינת ישראל נ' גנס שניידר גשימוב** (מיום 19.01.15) - מדובר בנאשם, ללא עבר פלילי מכביד (שתי עבירות סמים - האחת משירותו הצבאי בשנת 2002, והשנייה, ניסיון להחזקת סם בכלא, בתקופת המעצר), שהורשע, לאחר שמיעת ראיות (חזר בו מהודייתו במסגרת הסדר טיעון, וניהל המשפט מראשיתו), בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה. באותו מקרה, התפתחה קטטה, בשטח ציבורי, בין הנאשם

וחברו למתלונן, במהלכה תקפו אותו באכזריות, והכו אותו בבעיטות ובאגרופים, בכל חלקי גופו, תוך גרימת חבלות חמורות. לא נעשה שימוש בכלי נשק, חם או קר, לרבות סכין. המתלונן הובהל לביה"ח, כשהוא מחוסר הכרה, ונגרמו לו חבלות חמורות בגפיו, ושברים רבים בראשו, והוא נותר מוגבל קשות בתנועתו וביכולת דיבורו, ומרותק לכיסא גלגלים. ביהמ"ש המחוזי העמיד את מתחם הענישה בעניינו של הנאשם, על 6-12 שנים, וגזר את דינו - בשים-לב לכך, שלא הביע חרטה על מעשיו, ולא לקח אחריות על ביצועם - ל- 8 שנות מאסר בפועל, מאסר מותנה, ופיצוי למתלונן בסך של 50,000 ₪.

אף בעניין זה, יוער, שהנאשם ערער, הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין, ובפס"ד מיום 17.09.15, בע"פ 1101/15 - דחה ביהמ"ש העליון את הערעור על הכרעת הדין, וקיבל, חלקית, את הערעור על חומרת העונש, באופן שבו, עונש המאסר בפועל, שהוטל על הנאשם, הועמד על 7 שנים, במקום 8 שנים, וזאת, בעיקר, בשל הפגיעה בעקרון אחדות הענישה, לנוכח העונש שנגזר על שותפו לעבירה. מלבד האמור - יתר רכיבי העונש נותרו בעינם.

· **ע"פ 9176/11 נתן לייזרזון נ' מדינת ישראל** (מיום 4.12.12) - מדובר בנאשם, בעל עבר פלילי לא מבוטל (לרבות ריצוי תקופות מאסר), שהורשע, לאחר שמיעת ראיות, בשתי עבירות של איומים, חבלה בכוונה מחמירה והחזקת סכין, וזוכה מעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש. באותו מקרה, ובהמשך לסכסוך שולי, שהוגדר, אף על-ידי ביהמ"ש, כ"סכסוך של מה בכך" - תקף המערער את המתלונן, הכה ודקר אותו בפניו ובגבו, באופן שבו, המתלונן נזקק לאשפוז במשך מספר ימים. הודגש, שהנאשם לא הביע חרטה, או גילה התחשבות במתלוננים, ומעשיו הוגדרו קיצוניים ואלימים. ביהמ"ש המחוזי גזר עליו 13 שנות מאסר, מהן 11 בפועל, מאסר מותנה ופיצוי למתלונן, בסך של 50,000 ₪. הערעור שהגיש הנאשם, אשר ייצג את עצמו, נגע הן להכרעת הדין והן לגזר הדין. בעוד שהערעור על ההרשעה נדחה, הוחלט להתערב בעונש שהושת על הנאשם, והוא הועמד על 9 שנים בפועל, כאשר יתר רכיבי הענישה נותרו בעינם.

ביום 14.10.21, צירף התובע פסיקה נוספת, והגישה לעיונו, וזאת בהמשך לבקשתו, בישיבת הטיעונים לעונש. מדובר בע"פ 9176/11 בעניין "לייזרזון", שנסקר לעיל, ובתפ"ח (ב"ש) 15622-12-12 בעניין "סגלטיצי", מיום 2.09.13, שפסה"ד שניתן בערעור שהוגש עליו - ע"פ 7100/13, מיום 29.01.15, נסקר אף הוא לעיל. יוצא, אפוא, שנוסף פסק-דין אחד לרשימת הפסיקה מטעם המאשימה, אותו נסקור כעת:

· **ע"פ 925/07 יגאל חדד נ' מדינת ישראל** (מיום 18.06.08) - מדובר בנאשם, נעדר עבר פלילי, שהורשע, על-פי הודאתו, בעבירות של חבלה ופגיעה בכוונה מחמירה. באותו מקרה, נכנס הנאשם לדירה שבה התגוררה גרושתו, והפציר בה לחזור ולחיות עמו. משזו סירבה, נטל הנאשם סכין יפנית, נכנס לחדר שבו שהתה, והחל לחתוך את פניה וגופה. למשמע זעקותיה, נכנסה בתם המשותפת לחדר, ובעודה מנסה למנוע מהמתלונן להמשיך במעשיו, נחתכה אף היא מהסכין. הנאשם המשיך במעשיו, עד להגעת שכנים, שהרחיקו אותו מהמתלוננת. כתוצאה מהתקיפה, נגרמו למתלוננת חתכים רבים בפניה ובידיה, והיא נזקקה לניתוח ואשפוז בבית-החולים. ביהמ"ש המחוזי הטיל על הנאשם עונש כולל של 13 שנות מאסר בגין תקיפת גרושתו ופגיעת הבת, מאסר על תנאי, ופיצוי למתלוננת בסך של 100,000 ₪. ביהמ"ש העליון דחה את הערעור שהגיש הנאשם על חומרת העונש, תוך מתן ביטוי לשאט הנפש מהתופעה של תקיפת נשים בידי בני-זוגן, והצורך בהרתעה.

בהתייחסו לנסיבות ביצוע העבירה, מנה ב"כ המאשימה את השיקולים הבאים:

1. **תכנון מוקדם** - אליבא דמאשימה, עובדות כתב האישום המתוקן, מלמדות על תכנון מוקדם, שקדם לביצוע העבירה על-ידי הנאשם, ולא על היות האירוע ספונטני. נרטיב זה, מבססת המאשימה, על השתלשלות אירועים כרונולוגית, שהחלה בבקשת הנאשם מהשותף השלישי לרכוש עבורו בירה, ובכך - יצר מצב דברים שבו הוא והמתלון מצויים בדירה לבדם; המשכה באריזת בגדי הנאשם בשקיות, והנחתן בפתח הבית, כדי להקל, לכאורה, על הימלטותו מן הדירה, בבוא העת; בנטילת הסכין ועשיית שימוש בה, שעה שהמתלון שוכב בספה ומכוסה בשמיכה, בכוונה לגרום לו לחבלה חמורה; בפגיעה דווקא בפלג הגוף העליון של המתלון, שיש בה כדי להעיד על הכוונה שביסוד המעשה; וכלה - בהימלטות הנאשם מהדירה, בסמוך לאחר ביצוע המעשה, חברתו לשני החברים, והעלמת הסכין וראיות מסבכות אחרות בדרך.

2. **חלקו היחסי של הנאשם בעבירה** - המאשימה רואה בנאשם, מבצע עיקרי ובלעדי של העבירה. חומרה יתרה, מוצאת היא, בעובדה שהיה ביכולתו להימנע מביצוע המעשה, ולעזוב את הדירה מבלי לפגוע במתלון, אולם הוא בחר לבצע העבירה, וביתר שאת, כאשר המתלון ניסה להתגונן מפניו, וביקשו להפסיק, וחרף זאת - לא שעה הנאשם לזעקותיו והמשיך לדקור אותו.

3. **הנזק שנגרם למתלון בפועל, וזה שהיה צפוי להיגרם לו, כתוצאה מביצוע העבירה** - התובע ביקש להדגיש, כי מעשי הנאשם - דקירות המתלון בסכין, שכוונו לפלג גופו העליון של המתלון (צד שמאל של החזה), היו בעלי פוטנציאל סכנה גבוה ביותר, ויכלו להביא לקיפוח חייו. עוד נטען, שהמתלון ניצל אך בנס, לאחר שהנאשם הותיר אותו להתבוסס בדמו, ושכנים בעלי תושייה, הם שהעניקו לו עזרה ראשונית, הזעיקו עזרה רפואית דחופה, ולמעשה הצילו את חייו. הופניו לתמונות מזירת האירוע ולתיעוד הרפואי שהוגש בעניינו של המתלון, שהוגשו במסגרת ראיות המאשימה לעונש, וכן, לתסקיר שירות המבחן בעניינו של נפגע העבירה - להמחשת היקף הנזקים, הפיזיים והנפשיים, שנגרמו בפועל.

4. **הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע העבירה** - בטיעונים הכתובים נטען, שמעשי הנאשם הונעו מתוך יצר נקם לא מוסבר, כלפי המתלון, ובטיעונים שבעל-פה, הודגש אלמנט ההפתעה שאפיין את המעשה, והיעדרה של "סיבה נראית לעין" לביצועו, לרבות - התגרות מוקדמת של המתלון בנאשם, ומכאן, היעדר יכולת לצפות את התקיפה ולהתגונן מפניה.

5. **האכזריות, האלימות וההתעללות של הנאשם במתלון** - עוד הדגישה המאשימה, בטיעוניה, את האכזריות שאפיינה את מעשיו האלימים של הנאשם, את הברוטאליות שבה בוצעו, את פערי הגילים שבין הנאשם למתלון (שנות ה-20 מול שנות ה-50, בהתאמה), ואת העובדה, שהנאשם המשיך במעשיו, גם כאשר המתלון זעק לעזרה וביקשו להפסיק, כשהוא מדמם מול עיניו.

לצורך מיקום עונשו של הנאשם בתוך המתחם, וכמצוות הדין, התייחס ב"כ המאשימה אף לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. עיקרן של אלו - בגילו הצעיר של הנאשם, בהיעדר עבר פלילי, בהודאתו בביצוע המעשים, ופועל יוצא מכך - בחיסכון בזמן שיפוטי. עוד ביקש מאתנו התובע, ליתן הדעת, לאמור בתסקיר שירות המבחן אודות הנאשם, בדגש על התרשמות עורכת התסקיר, לכך שהוא נוטה להשליך את האחריות לביצוע העבירה הן על המתלון, והן על האלכוהול ששתה עובר לביצוע המעשים. כמו שירות המבחן, ביקש גם התובע, ליתן משקל ממשי, לצורך בהרתעת

היחיד, של הנאשם, באמצעות ענישה מוחשית, ועל רקע מצב החברה הישראלית, והמגזר הערבי בפרט - גם לצורך בהרתעת הרבים.

אשר לרכיב הפיצוי - הפנה התובע בשנית, לראיות שהגיש לעונש, וכן, לתסקיר נפגע העבירה, ועתר להשתת פיצוי משמעותי למתלונן, שיהא בו כדי לעשות עמו צדק, ולהכיר בכאבו, ובנזקים - הפיזיים, הנפשיים והכלכליים, שנגרמו לו כתוצאה ממעשי הנאשם.

כאמור, התביעה ביקשה להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל, ברף העליון של השליש התחתון של המתחם (שעמד, כזכור, על 9-13 שנים), מאסר על תנאי - מרתיע וצופה פני עתיד, ופיצוי משמעותי למתלונן.

טיעוני ההגנה לעונש:

בטיעוניו של הסנגור, עו"ד נאשף דרוויש, לעונש, שנשמעו בעל-פה, התייחס הוא בהסכמה, לדברי חברו, בכל הנוגע לחומרת האירוע מושא כתב האישום, ולתוצאותיו ביחס לנפגע העבירה. עוד הסכים הסנגור, לטיעוני ב"כ המאשימה, בקשר לערכים המוגנים שנפגעו בענייננו, ולחשיבות הנודעת בהגנה עליהם. משום כך, מצא חשיבות לגנות - בשמו ובשם משפחת הנאשם, את מעשי האלימות שביצע הנאשם, לצד הדגשת חריגותם ביחס אליו, כפי שהיטיבו עדי האופי שהובאו מטעמו, לתאר.

עם זאת, ביקש הסנגור להסיט, במידת מה, את "אלומת האור", שמיקדה זרקור על נפגע העבירה, בין היתר, בתסקיר שנערך בעניינו ובטיעוני המאשימה, וחלף זאת - למקד את הדיון בהליך הנוכחי, של גזירת העונש, על הנאשם דווקא.

ביחס לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ביקש הסנגור להתמקד בעובדות כתב האישום, בנוגע לשני עניינים מרכזיים, הכרוכים, לשיטתו, זה בזה. האחד - היות האירוע ספונטני, ולא מתוכנן, לשיטתו הוא, בניגוד לטענת המאשימה שהושמעה, ושנסקרה לעיל. השני - עניינו בכך, שהנאשם שטה אלוהול עובר לביצוע המעשים, ומדובר בעובדה שהוספה לכתב האישום המתוקן, ולא נזכרה בזה המקורי, על כל המשתמע מכך. עוד נטען בהקשר זה, שהגם שאין טענה שהנאשם מצוי היה תחת השפעת אלוהול, עד כדי החלת סייג השכרות, עדיין, לא ניתן לשלול השפעה מסוימת של המשקה על שיקול דעתו, ותרומתו להתרחשות האירוע. בכך, יש לעמדת הסנגור, לתמוך גם בטענתו להיעדר תכנון מוקדם של המעשים.

אשר למתחם העונש שלו עתרה המאשימה, טען הסנגור, שמדובר במתחם החורג לחומרה מהענישה הנוהגת בפסיקה, בעבירה הנדונה. לביסוס טענה זו, הוא הציג פסיקה מטעמו, שתסקר כעת, ועתר למתחם ענישה, ראוי, להשקפתו, של
48 עד 66 חודשי מאסר בפועל.

הפסיקה שהגיש ב"כ הנאשם, בתמיכה למתחם הענישה שהציג, היא כדלקמן:

ת"פ (חי') 17506-06-17 מדינת ישראל נ' פלוני (מיום 14.12.17) - מדובר בנאשם כבן 40, בעל עבר פלילי מכביד, שהורשע, על-פי הודאתו, ובמסגרת הסדר טיעון, בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, החזקת סכין שלא כדין, איומים ותקיפה סתם. באותו מקרה, היה הנאשם מסוכסך עם אחיו, בין היתר, בנוגע לטיפול באמם, שהייתה בשעתו חולה סיעודית. ויכוח עם המטפלת של האם, הביא את הנאשם לקלל אותה, לבעוט בראשה, ולאיים על אחיו, שהגיע בינתיים, באמצעות סכין, שהחזיק שלא כדין. הנאשם איים על גורמים נוספים שנכחו באירוע, ושניסו להרגיעו, ולבסוף, דקר את האח, באמצעות הסכין, מאחור, וגרם לו לפגיעות במותנו. כתוצאה מכך, פונה האח לביה"ח, במצב קשה של סכנת חיים, נזקק לניתוח ואושפז למשך זמן ממושך. ביהמ"ש המחוזי התייחס, בין היתר, להיות האירוע מתוכנן ומכוון, והעמיד את מתחם העונש על 36-60 חודשי מאסר בפועל. כן התייחס ביהמ"ש, לעברו הפלילי המכביד של הנאשם, ולבקשתו להשתלב בתהליך שיקום, והשית עליו 36 חודשי מאסר בפועל, בצירוף הפעלת מאסר מותנה ומאסר על תנאי.

ת"פ (י-ם) 27982-03-19 מדינת ישראל נ' עלאא בדר (מיום 15.07.20) - מדובר בנאשם בן 45, נעדר עבר פלילי, אשר הורשע בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה והחזקת סכין. באותו מקרה, שהה המתלונן ברכב עם אשת הנאשם, וזה האחרון, שחשד בקשר בין השניים, דקר את המתלונן בפלג גופו העליון וגרם לו נזקים קשים. הנאשם עצמו נפגע, אף הוא, בקטטה. ביהמ"ש המחוזי העמיד את מתחם העונש על 20-50 חודשי מאסר, וגזר עליו 27 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, ופיצוי למתלונן בסך של 10,000 ₪.

ת"פ (חי') 35196-11-20 מדינת ישראל נ' א.מ. (מיום 14.07.21) - מדובר בנאשם, בן 32, נעדר עבר פלילי, שהורשע, על-פי הודאתו שניתנה בשלב ניהול פרשת ההגנה, בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה. באותו מקרה, ובעקבות ויכוח שהתגלע בין הנאשם למתלונן, וכלל התגרות הדדית וקטטה, דקר הנאשם את המתלונן באמצעות מברג, 3 דקירות, באזור החזה והעין, ופצע אותו באופן שנזקק לטיפול רפואי ונגרם לו נזק משמעותי וחמור. הנאשם, שעובר למעשיו סבל ממחלת נפש, הביע חרטה ולקח אחריות על המעשים, והביע נכונות להתחייב לתהליך טיפולי ארוך טווח. ביהמ"ש המחוזי העמיד את מתחם הענישה על 30-66 חודשי מאסר בפועל, והשית על הנאשם 30 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, ופיצוי למתלונן בסך של 5,000 ₪.

ת"פ (מרכז) 10684-05-18 מדינת ישראל נ' חאלד אלטורי (מיום 9.07.19) - מדובר בנאשם כבן 27, נעדר עבר פלילי, שהורשע, עפ"י הודאתו (הסדר הטיעון התגבש לאחר שמיעת חלק מהעדים, ביניהם המתלונן, שהינו דודו של הנאשם), בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה והחזקת סכין שלא כדין. באותו מקרה, ארב הנאשם למתלונן, כשפניו מכוסות, ותקף אותו באמצעות סכין, בה הצטייד מבעוד מועד. הוא דקר את המתלונן 10 פעמים, במקומות שונים בגופו, וכתוצאה ממעשי הנאשם, נגרמו לו שברים, נזקים וחתיכים, שהצריכו טיפול רפואי, לרבות אשפוז של מספר ימים. ביהמ"ש המחוזי העמיד את מתחם העונש ההולם על 4-7 שנות מאסר בפועל, וגזר את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם - 4 שנות מאסר פחות יום, מאסר על תנאי, ופיצוי למתלונן בסך של 20,000 ₪.

ת"פ (ת"א) 54229-08-19 מדינת ישראל נ' איתי שגיא (גוזנסקי) (מיום 8.03.20) - מדובר בנאשם בן 43, בעל עבר פלילי, שהורשע, על יסוד הודאתו, בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, החזקת סכין שלא כדין ואיומים. באותו מקרה, תקף הנאשם את המתלונן, שהתגורר בסמוך אליו וביצע בדירתו עבודות צבע, שהפריעו לנאשם, באמצעות סכין מסוג מצ'טה. בנוסף, במהלך שהותם במשטרה, לצורך עימות, איים הנאשם על המתלונן, בנוכחות שוטרים. כתוצאה ממעשי הנאשם, נגרמו למתלונן חתיכים משמעותיים בכתף וביד, שהצריכו

תפרים וניתוח לשחזור הגידים. ביהמ"ש המחוזי העמיד את מתחם העונש על 34 חודשי מאסר בפועל עד 6 שנות מאסר, וגזר דינו של הנאשם על 40 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, ופיצוי למתלונן בסך של 10,000 ₪.

ת"פ (חי') 12668-02-20 מדינת ישראל נ' מצארווה (מיום 17.02.21) - הנאשם, נעדר עבר פלילי, הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של חבלה חמורה בכוונה מחמירה, החזקת סכין שלא כדין ומעשי פזיזות ורשלנות. ברקע לאותו מקרה, סכסוך בין אחיו של הנאשם לבין המתלונן, שכתוצאה ממנו גרם הנאשם לכך, שהמתלונן עצר את רכבו, והנאשם פנה לעברו, כשהוא אוחז בידו ברזל משונן, והחל לתקוף אותו. בשלב מסוים של התקוטטות השניים, שלף הנאשם סכין מכיס מכנסיו, דקר את הנאשם, חתך אותו בפניו ובצווארו, וגרם לו לחבלות שהותירו צלקות. משם נמלט הנאשם ברכב, תוך שנהג בו בצורה מהירה ומסוכנת. ביהמ"ש המחוזי קבע מתחם עונש למכלול העבירות, והעמידו על 3-5 שנות מאסר בפועל, וגזר דינו של הנאשם ברף התחתון של המתחם - 3 שנות מאסר בפועל, מאסר על תנאי, פסילה, ופיצוי למתלונן בסך של 5,000 ₪.

בגדרן של הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ציין הסנגור את עברו הנקי של הנאשם, ואת העובדה, כי אין עסקין ב"שור מועד", אלא במי שמעד, אמנם בצורה קשה, אך חד-פעמית. עוד הפנה הוא, לגילו הצעיר של הנאשם, לתסקיר שירות המבחן בעניינו, ובעיקר - להיותו בעל שאיפות, ואדם העובד לפרנסתו. נטען, כי למרות שאין חולק, שהנאשם לא עבר תהליך שיקומי כלשהו, לא נכון להתעלם מפוטנציאל השיקום הגלום בו, ויש ליתן הדעת, אליבא דסנגור, אף לכך, בגזירת הדין.

ב"כ הנאשם התייחס לתסקיר שירות המבחן, וביקש לתקוף חלקים מסוימים בו, ובעיקר, את המסקנה שהנאשם לא הפנים את מעשיו ולא לקח עליהם אחריות, נוכח אמירתו שפעל תחת השפעת אלכוהול. מדובר, לשיטת ההגנה, במסקנה שיש להתעלם הימנה, ושניתנה בחריגה של שירות המבחן מסמכותו, ואף ב"מעילה" מסוימת במהות תפקידו (נציין, שהסנגור אמנם לא עשה שימוש במילה זו, אך לכך הייתה כוונתו), משלא הוצע אופק, ובו סיכוי לשיקום הנאשם, ולו במידה מצומצמת. לפיכך, עתר לסטות לקולה, ממתחם הענישה, בשל סיכויי הנאשם לשיקום, אף שאלו, כאמור, לא הובעו כלל בתסקיר שירות המבחן.

הסנגור התייחס גם לרכיב הענישה, שעניינו פיצוי המתלונן. הוא הצטרף לדברי חברו בהקשר זה, והסכים לכך, שנסיבות האירוע ותוצאותיו, מחייבות פסיקת פיצוי הולם, שאת גובהו ביקש להותיר לשיקול-דעת ביהמ"ש.

דברי הנאשם בפנינו:

בסיום טיעוני הצדדים לעונש, ביקש הנאשם לנצל זכותו, ולשאת דברים בפנינו. הוא הביע צער על מעשיו, אותם הגדיר כ"טעות", הוסיף, שאינו יודע מה היה לו, והעלה סברה שהדבר קשור בהיותו שתי במועד הרלוונטי. הוא ביקש סליחה - הן מהמתלונן, שנכח באולם, והן מביהמ"ש, ביקש לציין שאין לו עבר פלילי, והוסיף: "גם תחנת משטרה בחיים לא הכרתי".

דין והכרעה

מלאכת גזירת הדין, שהיא, לעולם, אינדיבידואלית, נשענת על שני אדנים. הראשון, מורה לנו לקבוע מתחם ענישה הולם, בנסיבות העבירה מושא דיונו. זאת, בשים-לב לכך, שהעיקרון המנחה בענישה, הוא זה הקבוע בסעיף 40ב של החוק, ועניינו - הלימה. בהתאם לו, יש לעמוד על קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. קביעת מתחם העונש ההולם, לפי סעיף 40ג(א), תיעשה בהתאם לעקרון המנחה הנ"ל, ותוך התחשבות, בערך החברתי שנפגע אגב ביצוע העבירה, בעצמת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים, ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה במקרה שלפנינו, כאמור בסעיף 40ט(א). האדן השני, עוסק בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ומתמקד בנאשם הספציפי, שדינו עומד להיגזר, כאמור בסעיף 40יא של החוק.

נבחן עקרונות אלה, של התווית שיקול הדעת בענישה, בהתאם לתיקון 113, לפי סדרם.

א. קביעת מתחם העונש ההולם

מעשי הנאשם המתוארים בכתב האישום המתוקן, בו הוא הורשע, הם, ללא ספק, חמורים וקשים. מדובר באירוע שבו הנאשם דקר את שותפו לדירה, כאשר זה האחרון שכב על הספה בסלון, ולא צפה את התקיפה האכזרית, שהתרחשה אך דקות ספורות לאחר עזיבת השותף השלישי, ללא עימות, או אירוע משמעותי מקדים. הדקירות הרבות שספג המתלונן מהנאשם, בוצעו באמצעות סכין מטבח, וכוונו לפלג גופו העליון, ובפרט לחלקו השמאלי. הנאשם לא שעה לזעקות שותפו, והמשיך לדוקרו, חרף ניסיונו להיחלץ מידי, בעודו מדמם. נזקיו המשמעותיים של המתלונן, שנתחוורו לנו, הן מתסקיר שירות המבחן בעניינו, והן, מהמוצגים השונים שהגישה המאשימה, כראיות לעונש מטעמה (ת/1-4/ת/4 לעונש), ממחישים, עד כמה יכולה הייתה התוצאה להיות אחרת, וחיי המתלונן יכלו להיגדע באחת.

יש לראות במעשיו האלימים של הנאשם, כלפי המתלונן, משום פגיעה בערכים חברתיים מוגנים, שהם נגזרת של זכויות בסיסיות, להן זכאי כל אדם. עיקרם של אלו - שמירה על הכבוד, הביטחון האישי, ושלמות הגוף. מעשי הנאשם מעידים על זלזול בקדושת החיים, וממחישים את הקלות הבלתי נסבלת שפשתה במחוזותינו, ליישוב סכסוכים בדרך של אלימות (וטיבו של סכסוך זה בעניינו אף אינו נהיר כלל). מידת הפגיעה בערכים הנ"ל - קשה ומוחשית - הן כלפי המתלונן, שהפך בן לילה לקורבן אלימות קשה, שחיי הקודמים לא ישובו עוד, והן כלפי משפחתו, שהעומד בראשה ומי שדאג, בין היתר, לפרנסתם, איבד, במחי יד, תרתי משמע, ובמעשה שלא יעשה - את מטה לחמם, כבודם, שלוותם ושגרת יומם.

מדיניות הענישה הנוהגת:

כפי שצוין, התנהגות הנאשם ממחישה, בעת הנוכחית ובראיה רוחבית, בעיה חברתית קשה ומדאיגה, הראויה לגינוי ולביעור מן השורש - זו של "יישוב סכסוכים" בדרך של הפעלת אלימות פיזית קשה. אחת הדרכים לכך, מצויה בענישה מחמירה של בתי-המשפט, שנועדה להרתיע, לא רק את הנאשם הנוכחי שבפנינו, אלא גם עבריינים פוטנציאליים וציבור לא מבוטל - למען יראו וייראו, לבל ינהגו כמותו. רבה הפסיקה בתחום עבירות האלימות, לאורך השנים, בה הודגש הצורך בהרתעת היחיד והרבים, באמצעות ענישה משמעותית, וצופה פני עתיד. בין היתר, נעשה הדבר בבש"פ 2453/05 חטיב נ' מדינת ישראל (מיום 28.03.05, ר' סעיף 4): "האינטרס הציבורי מחייב, כי הזלזול בחיי אדם, הבא לידי ביטוי בקלות בה מוצא עצמו אדם קורבן למעשי אלימות העלולים להותירו נכה ואף להביא למותו, תגובה חריפה מצד כל גורמי האכיפה... השמירה על שלמות גופו של אדם וחיו, היא מהחשובות ובמרכזיות

שבתכליות העומדות בבסיס החוק הפלילי. נאמר, לא אחת, כי על בתי-המשפט להעביר מסר חד וברור, באמצעות החמרת הענישה, ולפיו - לא תהא סובלנות כלפי מי שמעז לפתור סכסוכים תוך שימוש באלימות ובנשק, מכל סוג שהוא.

הפסיקה שהגישו הצדדים, ביחס לענישה בעבירה מושא כתב האישום, כמו גם זו, שאליה אנו נחשפים ושממנה למדים, במקרים דומים, מלמדת על קיומו של מנעד רחב בענישה הנוהגת. ההבדלים בגזירת הדין, בסופו של יום, מושפעים מהנסיבות הקונקרטיות של המקרה הספציפי, ומהפרטים המאפיינים אותו. אפנה, בהקשר זה, לדברי כב' השופט י' עמית, בע"פ 7100/13 בעניין "סגלטיצי" (אליו הפנתה המאשימה בפסיקה מטעמה): **"כל מקרה נבחן על פי נסיבותיו, וההבדלים בענישה נמצאים לעיתים בפרטים, ואפילו בפרטים הקטנים, כגון - מיקום הדקירה, מספר הדקירות, עומק הדקירות וסוג הסכין, האם המעשה היה מתוכנן תוך הצטיידות מראש בסכין אם לאו, האם נלוו למעשה עבירות נוספות, מצבו של קורבן הדקירה לאחר מעשה, האם העונש הושת לאחר הודאה או לאחר שמיעת ראיות במסגרת הסדר טיעון, וכיו"ב. יש להישמר אפוא מפני השוואה מיכנית של עונשים, באשר הענישה היא מלאכה של "תפירה ידנית" הכל על פי המעשה והעושה"** (סעיף 5 לפסה"ד).

מלבד השוני, הטבעי יש לומר, בין הפסיקה שאליה הפנתה המאשימה, לבין זו של ההגנה, כנגזר מהאינטרס, הלגיטימי, שאותו כל צד בא לייצג בהליך, מצאתי להידרש לנקודות נוספות, שעלו מפסקי הדין. ביחס לפסיקה שהגיש ב"כ המאשימה - אעיר, שחלק לא מבוטל ממנה, התייחס לנאשמים בעלי עבר פלילי, שחלקו מכביד, ולענישה שקדמה לתיקון 113. יתרה מכך, בשני פסקי דין, מהערכאה המחוזית, שאליהם הופנינו, לא צוינה העובדה שהוגש ערעור, כאשר באחד מהם, התקבל הערעור, וביהמ"ש העליון הפחית במידה משמעותית את העונש. אשר לפסיקה שהגיש הסנגור - הגם התמקדותו בפסיקה מהעת האחרונה, מדובר בכזו שניתנה, כל כולה, בערכאת המחוזי. חרף המלצתנו, שראוי להגיש פסיקה של ביהמ"ש העליון, והגם בקשתו לארכה, על-מנת לעשות כן, ולהגיב, בהזדמנות זו, גם לפסיקה שהגיש חברו - לא הוגש דבר מצדו, למרות החלטות "מתזכרות" שניתנו (בימים 14.10.21, 25.10.21 ו- 9.11.21).

כך או כך, הפסיקה שהגישו הצדדים, וזו הנהוגה במקרים דומים - שטוחה בפנינו ותילקח בחשבון, בקביעת המתחם ההולם.

אולם, ממבט על - אין מנוס מלהעיר, שנדמה, עם כל הזהירות, שמרבית הפסיקה שהסנגור הפנה אליה, חורגת לקולא ממדיניות הענישה הנוהגת ומהגישה המחמירה שביהמ"ש העליון מתווה בכגון דא.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה:

במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ט(א) לחוק), מצאתי להתייחס בעיקר לנקודות הבאות:

התכנון שקדם לביצוע העבירה - אופן הפעולה של הנאשם, כפי תיאורו בכתב האישום המתוקן, יכול להתיישב עם טענת המאשימה בדבר תכנון מוקדם (שילוח השותף השלישי מהבית, אריזת החפצים והנחתם ליד הדלת), אולם, יכול גם להתיישב עם הסברים הנוחים יותר לנאשם. יש אינדיקציה לכך שבמסגרת המחלוקת בין השניים, וממילא - עמד הנאשם לעזוב את הדירה המשותפת ולכן ארז את החפצים. שיגור השותף השלישי לרכוש בירה, כאשר, הנאשם, מלכתחילה מצוי לאחר צריכת אלכוהול, יכול היה להיעשות גם במנותק מתכנון

יזום במטרה להרחיקו מהזירה. רוצה לומר - בהיעדר אינדיקציה חד משמעית לתכנון מוקדם, ובהיעדר מידע אודות טיבה ועוצמתה של המחלוקת שקדמה לתקיפה, ניתן להימנע ממסקנה מכבידה יותר אודות התקיימות תכנון מוקדם וזדוני מצד הנאשם. זאת ועוד - ככל שהתכנון המוקדם, שהוא נסיבה מחמירה מובהקת, היה מהעובדות שהמדינה עמדה על התקיימותה, צריך היה לכלול אותה בכתב האישום המתוקן, ובעובדות שבהן הודה הנאשם, אך, הדבר לא נעשה.

חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה, יכולתו להבין את אשר הוא עושה ולהימנע מהמעשה, וכן, הסיבות שהביאוהו לבצע את העבירה - הנאשם היה האחראי הבלעדי למעשיו. הוא יכול היה, בכל עת, לחדול מלדקור את המתלונן, וביתר שאת, כאשר זה האחרון ניסה להתגונן ונאבק בו, שותת דם, אך הוא בחר להמשיך ולדקור אותו, באכזריות, ונוסף לדקירות בחזה, דקר אותו גם ביד, תוך התעלמות ממצבו ומזעקותיו. נראה, שמעשיו לא פסקו מיוזמתו, כי אם בשל זעקות המתלונן וקריאותיו לעזרה חיצונית. אשר לסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את המעשים - אין חולק, שנסיבות ההתרחשות, כמו גם, הרקע שקדם להן - נותרו מעורפלות ולא הובררו כל צרכן, בכתב האישום המקורי או המתוקן. עם זאת, ישנה הסכמה, שמעשי הנאשם בוצעו לאחר ששתה אלכוהול, אפכי הצדדים תמימי דעים, שאין מדובר, אף לא במקורב, בסייג לאחריות הפלילית, של שכרות, או בקיומן של הנסיבות המנויות בסעיף 40(ט)(א)(9) של החוק. כך או כך, זו לא הוכחה כלשהו. לשון אחר - הנאשם ביצע את המעשים מתוך מודעות וללא צידוק, אך, תוך שבלמיו הפנימיים וריסונו העצמי מופחתים ומוגבלים, במידת מה, בשל שתיית אלכוהול.

הנזק שנגרם מביצוע העבירה וזה שצפוי היה להיגרם הימנה - נטען, ובצדק, שהאירוע יכול היה להסתיים בצורה חמורה הרבה יותר, וכי המתלונן יכול היה, בנקל, לקפד את חייו כתוצאה ממנו. הדקירות, בפלג הגוף העליון, ובסמיכות לאיברים חיוניים, יכלו, באופן ממשי, לסכן את חיי המתלונן. לכך יש להוסיף, את הימלטות הנאשם מהדירה, והותרת המתלונן פצוע ומדמם, לגורלו. אם כן - הנזק שהיה צפוי, והנזק שנגרם בפועל - שניהם קשים ומגלמים נסיבה מחמירה.

המסמכים השונים, לרבות הרפואיים, שהגישה המאשימה כראיות לעונש מטעמה, כמו גם, תסקיר שירות המבחן אודות נפגע העבירה, מחייבים ליתן משקל לא מבוטל, למצבו של המתלונן ולנזקיו במישורים השונים שפורטו. זאת, בהסתכלות על העבר - ובשים לב למצבו בסמוך לאחר האירוע, לפרוצדורה הרפואית שלה נזקק, לרבות ניתוחים ואשפוז ממושך, על ההווה - כשנהיר, כי חרף הזמן שחלף מיום הפגיעה, מצבו העכשווי של המתלונן קשה ביותר, והנזקים עמם הוא מתמודד אינם נחלת העבר, כלל ועיקר, ועל העתיד - אשר ביחס אליו, הביע שירות המבחן חשש ממשי, לאפשרות החמרה במצב, הלא-קל, ממילא, של המתלונן.

האכזריות, האלימות וההתעללות של הנאשם בנפגע העבירה וניצול כוחו ומעמדו לרעה - בנקודה זו יש לייחס חשיבות לאכזריות ולאלימות הקשה, שבה נקט הנאשם כלפי המתלונן, לפער הגילים, שעומד על כ- 30 שנה, ביניהם, ולעובדה שהנאשם ניצל, במעשיו, את העובדה שהמתלונן לא צפה את הפגיעה, מששכב מכוסה בשמיכה על הספה, נתון שגם שולל התכנות של שיח קודם שהביא את הנאשם לכעס רגעי. הגם כך, הנאשם לקח סכין מהמטבח ופנה אל עבר המתלונן, מתוך כוונה ברורה להטיל בו מום או נכות, ולגרור לו לחבלה חמורה.

אם-כן - נסיבות העבירה אינן ברף הנמוך כלל ועיקר, וככל שיש מקום להימנע ממיקומן ברף חומרה גבוה, גם יחסית

לעבירה חמורה זו, הסיבה לכך היא בקושי לקבוע כי אכן מדובר היה במעשה מתוכנן מראש, ובקור רוח, ומתוך הנחה, המיטיבה עם הנאשם, שלפיה המעשה בוצע מתוך זעם ספונטני והתפרצות אלימה שלא ניזומה מראש ושלא תוכננה לפרטיה ולעוצמתה.

לאור האמור לעיל, ולאחר שנתתי דעתי לפסיקה הנוהגת, לשיקולים השונים שהובאו, ולטענות הצדדים - אציע לחברי, כי נקבע את מתחם העונש ההולם במקרה שלפנינו, על מאסר בפועל של בין 8.5 ל- 13 שנים.

ב. גזירת העונש בתוך המתחם

אשר לעונש שראוי לגזור על הנאשם בתוך המתחם, יובאו השיקולים והנסיבות, שאינם קשורים בביצוע העבירה, ומנויים בסעיף 40א של החוק.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

הנסיבות שתיסקרנה כעת, מטרתן להתאים את הענישה לנתוניו האישיים של הנאשם שבפנינו, ולשם כך - מצאתי להתייחס בעיקר לנקודות הבאות:

· **גילו של הנאשם והיעדר עבר פלילי לחובתו** - הנאשם, יליד אוקטובר '97, כבן 24 כיום (ו- 22 לעת ביצוע העבירה), נעדר כל עבר פלילי, וזהו מעצרו הראשון. זוהי נסיבה כבדת משקל, לנוכח הסיכוי והציפייה שבהיעדר דפוסים עברייניים מושרשים, הנאשם ישוב אל דרך הישר ולאורח חיים נורמטיבי לאחר ריצוי עונשו.

· **מידת הפגיעה בהטלת העונש על הנאשם ומשפחתו** - בחינת רקעו האישי של הנאשם, שהנו רווק, נעשתה במסגרת תסקיר שירות המבחן, בטיעונים שנשמעו מפי ההגנה, ובדברי עדי האופי שבאו להעיד בפנינו. מדובר בבחור צעיר, אשר הפסיק את לימודיו, על-מנת לסייע בפרנסת משפחתו, וזאת בשל מצבו הרפואי המורכב של אביו. נחשפנו, כאמור, גם לעזרה רחבה יותר, שהעניק, ללא תמורה, במעגלי חייו השונים. תואר הקושי הכלכלי של משפחת מוצאו, וניכר שהתמודדותם, בהינתן מעשיו ובהיותו עצור, אינה פשוטה, וכך תהא, לבטח, גם לעתיד לבוא.

· **נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו ושיתוף הפעולה שלו עם רשויות אכיפת החוק** - הנאשם הודה, בשלב מוקדם של ההליך, ובמסגרת הסדר טיעון, בביצוע העבירה, מושא כתב האישום המתוקן, אף ללא הסכמה עונשית כלשהיא. זאת, יש לזקוף לזכותו, כמצוות הדין, ולכך משמעות, במתן "הקלה" בעונש. מעבר לחשיבות הנודעת, ללקיחת אחריות, להודאה, ולהבעת חרטה, יש ליתן משקל נוסף, לקולה, אף לכך, שבעשותו כן, ייתר הנאשם את הצורך בהעדתו הקשה והמכאיבה של המתלונן, ועדים רבים נוספים, המנויים בכתב האישום, וחסך בכך זמן שיפוטי ומשאבים רבים. הנאשם הביע בפנינו חרטה על מעשיו, וביקש סליחה גם מהמתלונן, שנכח באולם. ואולם, לצד קביעות אלה - לא נעלמה מעינינו התרשמות שירות המבחן, במישור הבעייתיות בהפנמת ההליך, קבלת האחריות, והסיכון להישנות התנהגות עוברת חוק, שפורטו, כולם, בתסקיר ולעיל.

למען הסר ספק - לא התרשמתי שמדובר במקרה חריג, הנכנס בשערי סעיף 40 לחוק, במובן זה, שהוא מצדיק חריגה מהמתחם, לקולה, בשל שיקולי שיקום. תסקיר שירות המבחן, והרושם שהתקבל בעניינו של הנאשם, ברור למדי. ברי, שאין די בהעלאת "טיעון קסם", לאפשרות היפותטית, ערטילאית, ולא די מוכחת, לשיקום. יחד עם זאת, נביע, כמובן, תקווה, שהנאשם יפנים ההליך ומעשיו, וינצל את הזמן שיעמוד לרשותו, כדי להתקדם ולהשתפר.

השיקולים שפורטו מסייעים למקם עונשו של הנאשם בתוך המתחם שנקב.

מצאתי, בסופו של יום, שנכון יהא למקם עונשו של הנאשם בקרבה יחסית לצד התחתון של המתחם.

סיכום ותוצאה

לאור כל המקובץ, ולו תשמע דעתי, אציע לחבריי שנטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

1. 9.5 שנות מאסר (114 חודשים) לריצוי בפועל, החל מיום מעצרו - 14.10.19.
2. מאסר על תנאי למשך 12 חודשים, והתנאי שהנאשם לא יעבור את העבירה בה הורשע, או כל עבירת אלימות אחרת מסוג פשע, תוך 3 שנים מיום שחרורו.
3. פיצוי למתלונן, בסכום כולל של 75,000 ₪, אשר ישולמו ב- 12 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, של 6,250 ₪ כל אחד. מועד התשלום הראשון יהא 1.01.2022.

הודעה זכות הערעור לביהמ"ש העליון בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ה כסלו תשפ"ב, 29 נובמבר 2021, בנוכחות הצדדים.

אריאל חזק, שופט

אלון אינפלד, שופט

**אריאל ואגו, סגן הנשיאה
אב"ד**